

En wie een mens, in wie het wezen van het goede leeft, om deze goede wil opneemt, die verwerft daardoor zelf deelname aan het wezen van het goede. Mattheus 10:41

Oekraïne Actueel Nr. 2 | 2022

Internationale Christengemeenschap

BESTE VRIENDEN, COLLEGA'S,

Ik weet dat jullie allemaal trillen en bidden voor Oekraïne en onze vrienden daar. Dit helpt!

Mensen merken dat en zijn dankbaar voor gebeden en steun. Omdat onze lieve lokale mensen met andere belangrijke taken druk zijn, schrijf ik weer.

De nacht was erg moeilijk voor Oekraïne: er waren constant bombardementen en de meeste mensen in de grote steden brachten de nacht door in de kelders en metrostations. In de vroege ochtend vonden sommigen hun appartement en huizen niet meer. Toch was er over het algemeen een grote vreugde: Kiev bleef sterk, Kharkiv, Dnipro, Odessa bleven sterk en zowel soldaten als burgers vochten voor hun land en vrijheid.

Zelfs in deze situatie verliezen Oekraïners hun gevoel voor humor niet en er waren video's en meldingen van voorvallen zoals: oudere dame met boodschappentas sloeg twee Russische soldaten in elkaar met de woorden "Ik zal je laten zien wie het hier voor het zeggen heeft! Ga naar je moeder en kom nooit meer terug!". Of een oude man stond alleen op straat voor de colonne van Russische tanks in de buurt van Kiev en wuifde met zijn handen: "We hebben uw 'bevrijding' niet nodig. We zijn vrij, jullie dwazen!". De daklozen van Dnipro vroegen om 'mee te mogen doen' en ze brachten uren door met het mixen van molotovcocktails met de andere vrijwilligers.

Er wordt veel saamhorigheid ervaren. Mensen delen met elkaar wat ze hebben en helpen waar nodig, en zijn meestal erg goed en snel georganiseerd via sociale media. In de metrostations zijn al de eerste oorlogskinderen ter wereld gekomen. De vreugde van de "doopgemeenschap in de ondergrondse" van louter vreemden die ineens een gezin werden, was des te groter: gedoopt met Vuur en water.

Oekraïne ervaart grote steun van zijn burens zoals Polen, die de gewonden naar hun ziekenhuizen brengen en de eerste vluchtelingen opnemen. In Warschau ziet men grote rijen mensen die hun bloed voor Oekraïners doneren. Georgiërs zijn meesters in grootse stijl wat demonstreren aangaat en hun duizendstemmige liederen kunnen ook de doden wekken. Een vriendin zei: "We houden zoveel van elkaar omdat we niets van elkaar willen! We kunnen op een strand aan de Zwarte Zee zitten, verschillende talen zingen en de laatste chachapuri delen." Deze steun is heel ontroerend en enkele vrienden uit Oekraïne schrijven mij: "Ik kan niet meer huilen!", niet omdat het moeilijk is, maar omdat het zo menselijk is.

Wat we hier meemaken zijn geen politieke oplossingen voor een crisis, de politiek heeft gefaald. Dat is nu voor iedereen duidelijk. Wat hier te zien en te voelen is, is een warme broederschap en zusterlijke liefde die uit de realiteit van menselijk lijden is ontsproten, heel concreet en heel waar. Het leven van onze gemeentes is ook concreet: bidden en bijeen blijven. Tatiana Nechytailo liep vandaag bijna twee uur naar de kerk. Toen vond ze een fiets. Onderweg - tussen tanks en gebombardeerde huizen - licht en vriendelijkheid. Alleen 's nachts is het erg. Morgen willen de kinderen naar de kerk komen en knutselen met Tatiana Vogel.

Odessa met Andrei Ziltsov blijft kalm en in gebed, ondanks bombardementen. Xenia Medvedeva's ouders, ook haar broer en neef zijn in Charkov, dat zwaar onder vuur ligt. 's Avonds zit iedereen in de catacomben. Xenia's neefjes, namen het - zoals kinderen vaak doen – zoals het komt: "Hier kun je voetballen en boeken lezen. Alleen voor altijd wij willen hier niet wonen."

Momenteel kunnen mensen Kiev, Kharkiv, Dnipro of Odessa niet verlaten. De steden worden betwist. Vluchten kunnen alleen degenen die zich al in het westelijke deel van het land bevinden: en dan alleen vrouwen, kinderen of oude mensen. Er staan lange wachtrijen bij alle vier de grenzen: Polen, Slowakije, Hongarije en Roemenië. Maar er is ook een rij mensen die terugrijden: Mannen die hun geld ergens anders verdienden en nu terugkeren om hun familie en land te beschermen.

In onze gemeenschappen kunnen we bidden voor vrede. Maar wij kunnen ook concreet mensen opnemen: privé in onze huizen of in onze grote kerken. Hiervoor is het van belang om in de gemeenten contactpersonen te hebben die (wanneer het zover is) alles kunnen coördineren. De kerken zijn gevuld met menselijk lijden, zoals deze nood vereist, maar ook met nieuw leven. En misschien is het een duizelingwekkende vernieuwing van ons burgerlijk leven? Wie weet het.

De vrienden in Oekraïne danken u voor de steun en voor gebeden!

Dat is vandaag in de lucht boven Kiev te zien.

Bedankt en vriendelijke groeten

JOUW YAROSLAVA ZWART